TEISINGUMO TEISMO (dešimtoji kolegija) SPRENDIMAS

2026 m. rugsėjo 3 d.*

„Apeliacinis skundas – Dempingas – Įgyvendinimo reglamentas (ES) 2021/1100 – Tam tikrų Turkijos kilmės plokščiųjų karštojo valcavimo produktų iš geležies, nelegiruotojo plieno ar kito legiruotojo plieno importas – Galutinis antidempingo muitas – Normaliosios vertės apskaičiavimas – Teisingas palyginimas – Reglamentas (ES) 2016/1036 – 2 straipsnio 5 dalis – 2 straipsnio 10 dalies j punktas – Koregavimai – Valiutų konvertavimas – Apsidraudimas pelno ir nuostolių atveju – 18 straipsnio 3 ir 6 dalys – Suinteresuotųjų asmenų bendradarbiavimas“

Byloje C-499/24 P

dėl 2024 m. liepos 17 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

**Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ**, įsteigta Stambule (Turkija),

**İskenderun Demir ve Çelik AŞ**, įsteigta Pajase (Turkija),

**Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ**, įsteigta Gebzėje (Turkija),

atstovaujamos *advocaten* J. Cornelis ir F. Graafsma,

apeliantės,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

**Europos Komisijai**, iš pradžių atstovaujamai G. Gattinara, G. Luengo ir J. Zieliński, vėliau G. Gattinara ir J. Zieliński,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (dešimtoji kolegija),

kurį sudaro dešimtosios kolegijos pirmininko pareigas einantis E. Regan, teisėjai D. Gratsias ir B. Smulders (pranešėjas),

generalinis advokatas R. Norkus,

kancleris A. Calot Escobar,

* Proceso kalba: anglų.

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2025 m. lapkričio 20 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

**Sprendimą**

1 Apeliaciniu skundu *Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, İskenderun Demir ve Çelik AŞ* ir *Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ* (toliau atitinkamai – *Erdemir, Isdemir* ir *Ersem*) prašo panaikinti 2024 m. gegužės 8 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları ir kt. / Komisija* (T-629/21, EU:T:2024:303; toliau – skundžiamas sprendimas) – juo šis atmetė apeliančių ieškinį dėl 2021 m. liepos 5 d. Komisijos įgyvendinimo reglamento (ES) 2021/1100, kuriuo tam tikriems importuojamiems Turkijos kilmės plokštiesiems karštojo valcavimo produktams iš geležies, nelegiruotojo plieno ar kito legiruotojo plieno nustatomas galutinis antidempingo muitas ir galutinis laikinojo muito surinkimas (OL L 238, 2021, p. 32; toliau – ginčijamas reglamentas), panaikinimo.

## Teisinis pagrindas

### *Tarptautinė teisė*

2 1994 m. gruodžio 22 d. Tarybos sprendimu 94/800/EB dėl daugiašalių derybų Urugvajaus raunde (1986–1994) priimtų susitarimų patvirtinimo Europos bendrijos vardu jos kompetencijai priklausančių klausimų atžvilgiu (OL L 336, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 21 t., p. 80) Europos Sąjungos Taryba patvirtino 1994 m. balandžio 15 d. Marakeše pasirašytą Pasaulio prekybos organizacijos steigimo sutartį ir šios sutarties 1–3 prieduose esančius susitarimus, tarp kurių yra Susitarimas dėl 1994 m. Bendrojo susitarimo dėl muitų tarifų ir prekybos VI straipsnio įgyvendinimo (OL L 336, 1994, p. 103; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 21 t., p. 189; toliau – Susitarimas dėl antidempingo).

3 Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnyje „Dempingo nustatymas“ numatyta:

„2.1. Šioje Sutartyje prekė turi būti laikoma preke, parduodama dempingo kaina, t. y. pateikiama kitos valstybės prekybai mažesne kaina negu jos normalioji vertė, jeigu tos prekės, eksportuojamos iš vienos valstybės į kitą, eksporto kaina yra mažesnė negu palyginamoji kaina, esant įprastoms prekybos sąlygoms, už tapačią ar panašią prekę, skirtą vartoti eksportuojančioje valstybėje.

2.2. <…>

2.2.1. Tapačios arba panašios prekės pardavimus eksportuojančios valstybės vidaus rinkoje ar pardavimus trečiajai šaliai kainomis, mažesnėmis už gamybos sąnaudas (pastovias ir kintamas), tenkančias vienam vienetui, prie jų pridėjus administracines, pardavimo ir bendrąsias sąnaudas (išlaidas), galima būtų traktuoti kaip pardavimus, vykstančius dėl kainos neįprastomis prekybos sąlygomis, ir jų, nustatant normaliąją vertę, būtų galima nepaisyti tik tada, kai institucijos <…> nustato, kad tokie pardavimai yra vykdomi per pakankamai ilgą laikotarpį <…>, gana dideliais kiekiais <…> ir vyksta kainomis, kuriomis per pagrįstą laikotarpį neįmanoma padengti visų sąnaudų (išlaidų). Jeigu kainos, kurios yra mažesnės už savikainą pardavimo metu, yra didesnės

už savikainos svertinį vidurkį tiriamuoju laikotarpiu, jos turi būti laikomos kainomis, padengiančiomis sąnaudas (išlaidas) per pagrįstos trukmės laikotarpį.

2.2.1.1. Šio straipsnio 2 dalyje sąnaudos (išlaidos) paprastai turi būti skaičiuojamos remiantis dokumentais, kuriuos turi tiriamasis eksportuotojas ar gamintojas, tuo atveju, kai tokie dokumentai tvarkomi pagal visuotinai priimtus apskaitos principus eksportuotojo šalyje ir pagrįstai atspindi sąnaudas (išlaidas), susijusias su tiriamosios prekės gamyba bei pardavimu. Institucijos išnagrinėja visus turimus įrodymus apie tinkamą sąnaudų (išlaidų) paskirstymą, įskaitant tuos, kuriuos pateikia eksportuotojas ar gamintojas tyrimui, tuo atveju, kai būtent tokiu sąnaudų (išlaidų) paskirstymo būdu eksportuotojas ar gamintojas naudojosi praeityje, ypač atsižvelgdamos į tai, ar tinkamai buvo nustatyti amortizacijos ir nusidėvėjimo laikotarpiai ir lėšos kapitaliniams įdėjimams bei kitos išlaidos plėtrai. Jeigu sąnaudos (išlaidos) pagal šį papunktį dar neatsispindėjo sąnaudų (išlaidų) paskirstyme, jos turi būti atitinkamai pakoreguojamos, atsižvelgiant į tuos neperiodinių išlaidų straipsnius, kurie naudingi gamybai ateityje ir (ar) dabar, ar atsižvelgiant į aplinkybes, kuriomis tyrimo metu koregavimo darbai <…> daro įtakos sąnaudoms (išlaidoms).

2.2.2. Šio straipsnio dalyje administracinių, pardavimo ir bendrųjų sąnaudų (išlaidų) ir pelno suma turi remtis faktiniais duomenimis apie tiriamojo eksportuotojo ar gamintojo tapačios arba panašios prekės gamybą ir pardavimą įprastinėmis prekybos sąlygomis. Tais atvejais, kai šios sumos negali būti nustatytos šiuo būdu, jos gali būti nustatytos remiantis:

i) faktinėmis išlaidomis, kurias tiriamasis eksportuotojas ar gamintojas turėjo gamindamas ir parduodamas kilmės šalies vidaus rinkoje tos pačios kategorijos prekes;

ii) svertiniu vidurkiu tų faktinių išlaidų, kurias turėjo kiti tiriami eksportuotojai ar gamintojai gamindami ar parduodami tapačią arba panašią prekę kilmės šalies vidaus rinkoje;

iii) bet kokiu kitu pagrįstu metodu, tuo atveju, kai tokiu būdu nustatyta pelno suma neviršytų pelno, kurį paprastai gauna kiti eksportuotojai ar gamintojai, parduodami tokios pat kategorijos prekes kilmės šalies vidaus rinkoje.

<…>

2.4. Eksporto kaina ir normalioji kaina turi būti palygintos sąžiningai. Šis palyginimas turi būti atliktas tame pačiame prekybos, paprastai „franko-gamykla“ (*ex-factory*), lygyje ir naudojant pardavimus, atliktus, kiek įmanoma, artimesniu laiku. Kiekvienu atveju, atsižvelgiant į specifiką, atsižvelgiama į skirtumus, kurie daro įtakos kainų palyginamumui, įskaitant pardavimo sąlygų, mokesčių, prekybos lygių, kiekių, fizinių charakteristikų skirtumus bei visus kitus skirtumus, kurie, kaip įrodoma, taip pat daro įtakos kainų palyginamumui. <…> Šio straipsnio 3 dalyje aprašytais atvejais taip pat turėtų būti atsižvelgta į sąnaudas (išlaidas), įskaitant muitus bei mokesčius, apmokėtus tarp įvežimo ir perpardavimo momentų, ir į besikaupiantį pelną. Jeigu tais atvejais buvo poveikis kainų palyginamumui, institucijos nustato normaliąją vertę tokiame prekybos lygyje, kuris yra ekvivalentiškas prekybos lygiui, vykdomam nustatyta eksporto kaina, arba atsižvelgia į kai kuriuos dalykus, ką užtikrina šis punktas. Institucijos nagrinėjamoms šalims nurodo, kokios reikia informacijos, kad būtų galima užtikrinti sąžiningą palyginimą, ir toms šalims neuždeda nepagrįstos įrodinėjimo pareigos.

2.4.1. Kai, lyginant pagal šio straipsnio 4 dalį, reikia konvertuoti valiutas, tokiam konvertavimui turėtų būti taikomas pardavimo dienos <…> valiutų kursas, tuo atveju, kai užsienio valiutos

pardavimas išankstinėse [ateities sandorių] rinkose yra tiesiogiai susijęs su nagrinėjamu eksporto pardavimu, turi būti taikomas valiutų kursas, taikytas išankstiniame (forvardiniame) pardavime [ateities sandoriui]. Valiutų kurso svyravimai ignoruojami ir per tyrimą institucijos duoda eksportuotojams ne mažiau kaip 60 dienų eksporto kainoms koreguoti, kad būtų atspindėti per visą tyrimo laikotarpį buvę valiutų kurso pasikeitimai.

2.4.2. Pagal šio straipsnio 4 dalies nuostatas, reglamentuojančias sąžiningą palyginimą, dempingo lygis (marža [skirtumas]) tyrimo laikotarpiu paprastai nustatomas remiantis svertinio normaliosios vertės vidurkio palyginimu su visų palyginamųjų eksporto sandorių kainų svertiniu vidurkiu arba kiekvieno sandorio normaliosios vertės ir eksporto kainų palyginimu. <…>

<…>“

### *Sąjungos teisė*

4 2016 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2016/1036 dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos Sąjungos narėmis nesančių valstybių (OL L 176, 2016, p. 21; toliau – pagrindinis reglamentas) 27 konstatuojamoje dalyje nurodyta:

„reikia numatyti, kad jei šalys bendradarbiauja nepakankamai, faktams nustatyti gali būti panaudota kita informacija, ir kad tokia informacija gali būti ne tokia palanki šalims, kaip tuo atveju, jei jos būtų bendradarbiavusios“.

5 Pagrindinio reglamento 2 straipsnyje „Dempingo nustatymas“ numatyta:

„A. Normalioji vertė

1. Normalioji vertė paprastai yra nustatoma pagal kainas, kurias įprastomis prekybos sąlygomis moka arba turi mokėti nepriklausomi pirkėjai eksportuojančioje valstybėje.

<…>

3. Jeigu įprastomis prekybos sąlygomis panašus produktas neparduodamas arba parduodamas nepakankamais kiekiais, arba kai dėl ypatingos situacijos rinkoje pardavimo rodikliai nesudaro galimybės deramai palyginti, panašaus produkto normalioji vertė apskaičiuojama pagal jo gamybos sąnaudas produkto kilmės valstybėje, pridėjus pagrįstas produkto pardavimo, bendrąsias ir administracines sąnaudas bei pagrįstą pelną, arba pagal eksporto į trečiąją valstybę įprastomis prekybos sąlygomis kainas, su sąlyga, kad tokios kainos yra tipiškos.

<…>

5. Išlaidos paprastai skaičiuojamos remiantis tiriamosios šalies dokumentais, jeigu tokie dokumentai atitinka bendrai priimtus apskaitos principus atitinkamoje valstybėje, su sąlyga, kad tie dokumentai pagrįstai atspindi nagrinėjamojo produkto gamybos ir pardavimo sąnaudas.

Jeigu su tiriamo produkto gamyba ir pardavimu susijusios išlaidos nėra tinkamai atspindėtos atitinkamos šalies dokumentuose, jos bus koreguojamos arba nustatomos remiantis kitų tos pačios valstybės gamintojų ar eksportuotojų išlaidomis arba, kai tokia informacija nėra prieinama arba ja negali būti naudojamasi, bet kokiu kitu tinkamu pagrindu, įskaitant ir informaciją, gautą iš kitų tipinių rinkų.

Į pateiktus įrodymus dėl tinkamo išlaidų paskirstymo atsižvelgiama, jeigu matyti, kad taip paskirstytos lėšos buvo panaudotos. Nesant tinkamesnio metodo, pirmenybė teikiama išlaidų pasiskirstymui pagal produktų apyvartą. Jeigu išlaidos dar neatsispindėjo skirstant išlaidas pagal šią pastraipą, jos turi būti atitinkamai koreguojamos, atsižvelgiant į tuos neperiodinių išlaidų straipsnius, kurie naudingi produktų gamybai ateityje ir (arba) dabar.

<…>

6. Pardavimo, bendrųjų ir administracinių sąnaudų bei pelno sumos turi būti pagrįstos faktiniais duomenimis apie tiriamojo eksportuotojo ar gamintojo panašaus produkto gamybą ir pardavimus įprastomis prekybos sąlygomis. Tais atvejais, kai šių sumų negalima nustatyti tokiu būdu, jos gali būti nustatytos bet kuriuo iš šių būdų:

a) pagal kitų tiriamųjų eksportuotojų ar gamintojų svertinį faktinių panašaus produkto gamybos ir pardavimų kilmės valstybės vidaus rinkoje sumų vidurkį;

b) pagal aptariamo eksportuotojo ar gamintojo tos pačios kategorijos produktų gamybos ir pardavimų įprastomis prekybos sąlygomis kilmės valstybės vidaus rinkoje faktines sumas;

c) bet kuriuo kitu pagrįstu būdu, su sąlyga, kad taip nustatytas pelnas neviršytų pelno, kurį paprastai gauna kiti eksportuotojai ar gamintojai parduodami tos pačios bendrosios kategorijos produktus kilmės valstybės vidaus rinkoje.

<…>

B. Eksporto kaina

<…>

C. Palyginimas

10. Eksporto kaina ir normalioji vertė palyginamos teisingu būdu. Šis palyginimas turi būti atliktas tuo pačiu prekybos lygiu, lyginant per kiek galima artimesnį laiką darytus pardavimus, atsižvelgiant į kitus skirtumus, turinčius įtakos kainų palyginamumui. Jeigu nustatytos normalioji vertė ir eksporto kaina nėra vienodo palyginamojo pagrindo, jos turi būti koreguojamos kiekvienu atveju individualiai, atsižvelgiant į besiskiriančius veiksnius, kurie, kaip tvirtinama arba įrodyta, turi įtakos kainoms ir kainų palyginamumui. Vengiama bet kokio dvigubo koregavimo, ypač dėl nuolaidų, lengvatų, parduotų produktų kiekių ar prekybos lygio. Kai atsižvelgiama į nurodytas sąlygas, veiksniai, pagal kuriuos gali būti koreguojama, yra:

<…>

j) Valiutos konvertavimas

Kai dėl kainų palyginimo reikia konvertuoti valiutą, ji konvertuojama pagal pardavimo dienos valiutų keitimo kursą, išskyrus, kai užsienio valiutos pardavimas išankstinėse [ateities sandorių] rinkose yra tiesiogiai susijęs su tiriamu eksporto pardavimu – tuomet naudojamas išankstinio [ateities] sandorio valiutos keitimo kursas. Paprastai pardavimo diena laikoma sąskaitos-faktūros data, bet galima naudoti ir sutarties sudarymo, produktų užsakymo ar užsakymo patvirtinimo datą, jeigu jos yra labiau tinkamos esminėms pardavimo sąlygoms

nustatyti. Valiutos keitimo kurso svyravimų nepaisoma, o eksportuotojams suteikiamas 60 dienų terminas pakoreguoti savo eksporto kainas pagal tiriamuoju laikotarpiu buvusius valiutų kursų pasikeitimus.

<…>“

6 To paties reglamento 6 straipsnyje „Tyrimas“ nustatyta:

1. Inicijavus tyrimo procedūras [Europos] Komisija, bendradarbiaudama su valstybėmis narėmis, pradeda tyrimą [Europos] Sąjungos mastu. Toks tyrimas turi apimti ir dempingą, ir žalą, todėl jie tiriami kartu.

Siekiant pagrįstų išvadų, parenkamas tiriamasis laikotarpis – paprastai tiriant dempingą imamas ne trumpesnis kaip 6 mėnesių laikotarpis iki tyrimo pradžios.

Į informaciją, susijusią su laikotarpiu po tiriamojo laikotarpio, paprastai neatsižvelgiama.

2. Klausimynus dėl antidempingo tyrimo gavusioms šalims turi būti skirta ne mažiau kaip 30 dienų atsakymams pateikti. Eksportuotojams terminas skaičiuojamas nuo klausimyno gavimo datos ir laikoma, kad eksportuotojai klausimyną gavo per vieną savaitę nuo jo išsiuntimo eksportuotojui arba perdavimo eksportuojančios valstybės diplomatinei atstovybei dienos. Jeigu šalis nurodo svarbias aplinkybes, dėl kurių negali laiku pateikti atsakymų, šis 30 dienų laikotarpis gali būti pratęstas, atsižvelgiant į tyrimui skirtą laiką.

<…>“

7 Minėto reglamento 16 straipsnis „Patikrinimo apsilankymai [tikrinamieji vizitai]“ suformuluotas taip:

1. Komisija, jei būtina, rengia apsilankymus [vizitus], kad išnagrinėtų importuotojų, eksportuotojų, prekybininkų, agentų, gamintojų, prekybos asociacijų ar organizacijų dokumentus ir patikrintų apie dempingą ir žalą pateiktą informaciją. Komisija gali pasirinkti nevykdyti patikrinimo apsilankymo [tikrinamojo vizito], jeigu nebuvo atsakyta tinkamai ir laiku.

2. Komisija gali atlikti tyrimus trečiosiose valstybėse, jei reikia, prieš tai gavusi nagrinėjamų įmonių sutikimą, pranešusi aptariamos valstybės valdžios atstovams ir pastariesiems neprieštaraujant tyrimui. Kai atitinkamos įmonės duoda sutikimą, Komisija nedelsiant praneša eksportuojančios valstybės valdžios institucijoms įmonių, kuriose bus lankomasi, pavadinimus ir adresus bei sutartas datas.

3. Atitinkamoms įmonėms pranešama apie informacijos, kuri bus tikrinama patikrinimo apsilankymų [tikrinamųjų vizitų] metu, pobūdį ir apie bet kurią kitą informaciją, kurią reikės pateikti tokių apsilankymų [vizitų] metu, bet tai netrukdo, jau vykstant patikrinimui, prašyti išsamesnių duomenų gautai informacijai papildyti.

<…>“

8 To paties reglamento 18 straipsnyje „Nebendradarbiavimas“ nustatyta:

„<…>

3. Jeigu suinteresuotosios šalies pateiktoje informacijoje yra tam tikrų netikslumų, bet juos galima patikrinti ir dėl to nesusidaro didelių sunkumų panaudoti informaciją pagrįstoms ir tikslioms išvadoms, taip pat jeigu tokia informacija buvo pateikta laiku, o suinteresuotoji šalis visais įmanomais būdais stengėsi pateikti tinkamą informaciją, pateiktoji informacija neatmetama.

<…>

6. Jeigu suinteresuotoji šalis nebendradarbiauja arba bendradarbiauja nepakankamai ir dėl to nuslepiama susijusi svarbi informacija, tyrimo išvados tai šaliai gali būti ne tokios palankios, kaip tuo atveju, jei ji būtų bendradarbiavusi.“

## Ginčo aplinkybės

9 Skundžiamo sprendimo 2–10 punktuose išdėstytas ginčo aplinkybes galima apibendrinti taip, kaip nurodyta toliau.

„2 Apeliantės yra pagal Turkijos teisę įsteigtos bendrovės. *Erdemir* ir *Isdemir* vykdo plokščiųjų karštojo valcavimo produktų gamybos ir pardavimo veiklą. *Ersem* yra su jomis susijusi prekiautoja.

3 2020 m. gegužės 14 d. Komisija pradėjo antidempingo tyrimą (toliau – tyrimas) dėl tam tikrų į Europos Sąjungą importuojamų Turkijos kilmės plokščiųjų karštojo valcavimo produktų iš geležies, nelegiruotojo plieno ar kito legiruotojo plieno (toliau – nagrinėjamas produktas).

4 Tyrimas vyko laikotarpiu nuo 2019 m. sausio 1 d. iki gruodžio 31 d. (toliau – tiriamasis laikotarpis). Tiriant žalai įvertinti svarbias tendencijas buvo nagrinėjamas laikotarpis nuo 2016 m. sausio 1 d. iki tiriamojo laikotarpio pabaigos. Atliekant tyrimą apeliantės pateikė rašytines pastabas.

5 Apeliantės buvo atrinktos į imtį kaip trys Turkijos eksportuotojos, ir 2020 m. liepos 7 d. pateikė atsakymus į klausimyną, o atsakymus į prašymą pateikti papildomos informacijos – 2020 m. rugpjūčio 26 d. (*Erdemir*), 2020 m. rugsėjo 10 d. (*Isdemir*) ir 2020 m. rugsėjo 21 d. (*Ersem*).

6 2020 m. rugsėjo 28 d.–spalio 9 d. buvo atliktas nuotolinis sutikrinimas.

7 2021 m. sausio 6 d. Komisija priėmė Įgyvendinimo reglamentą (ES) 2021/9, kuriuo tam tikriems importuojamiems Turkijos kilmės plokštiesiems karštojo valcavimo produktams iš geležies, nelegiruotojo plieno ar kito legiruotojo plieno nustatomas laikinasis antidempingo muitas (OL L 3, 2021, p. 4), ir apeliančių į Sąjungą eksportuojamam nagrinėjamam produktui nustatė 5,4 % laikinąjį antidempingo muitą.

8 2021 m. balandžio 23 d. Komisija apeliantėms atskleidė galutines faktines aplinkybes ir argumentus, kuriais remdamasi ketino nustatyti galutinius antidempingo muitus.

9 2021 m. gegužės 6 d. Komisija pateikė apeliantėms papildomas galutines išvadas, pagal kurias joms buvo ketinama nustatyti 5 % dydžio antidempingo muitus. 2021 m. gegužės 10 d. apeliantės pateikė pastabas dėl tų išvadų.

10 2021 m. liepos 5 d. Komisija priėmė [ginčijamą] reglamentą, juo apeliančių gaminamo nagrinėjamo produkto importui į Sąjungą nustatytas 5 % antidempingo muitas.“

**Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas**

10 Ieškiniu (jį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2021 m. rugsėjo 29 d.) apeliantės prašė panaikinti ginčijamą reglamentą.

11 Grįsdamos ieškinį dėl panaikinimo apeliantės nurodė keturis pagrindus. Pirmasis pagrindas buvo grindžiamas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 5 dalies 10 punkto pirmojo–trečiojo ir penktojo sakinių bei 10 dalies j punkto pažeidimu. Antrasis pagrindas buvo grindžiamas Reglamento (ES) 2016/1036 2 straipsnio 10 dalies j punkto, Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnio 4 dalies ir gero administravimo principo pažeidimu, nes Komisija atsisakė atlikti koregavimą atsižvelgiant į apsidraudimą pelno ir nuostolių atveju. Trečiajame pagrinde apeliantės teigė, kad buvo pažeistos pagrindinio reglamento 2 straipsnio 5 ir 6 dalys bei 10 dalies pirmasis–trečiasis sakiniai. Galiausiai ketvirtasis pagrindas grindžiamas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 6 dalies ir Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnio 2 dalies 2 punkto pažeidimu.

12 Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas atmetė šiuos keturis pagrindus, taigi ir visą ieškinį.

**Šalių reikalavimai Teisingumo Teisme**

13 Apeliaciniu skundu apeliantės Teisingumo Teismo prašo:

– pirmiausia:

– panaikinti skundžiamą sprendimą,

– panaikinti ginčijamą reglamentą ir

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi apeliacinėje instancijoje ir Bendrajame Teisme išlaidas ir

– subsidiariai:

– grąžinti bylą Bendrajam Teismui ir

– atidėti bylinėjimosi išlaidų, patirtų abiejose instancijose, klausimo nagrinėjimą.

14 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti apeliacinį skundą ir

– priteisti iš apeliančių šioje instancijoje patirtas bylinėjimosi išlaidas.

**Dėl apeliacinio skundo**

15 Grįsdamos apeliacinį skundą apeliantės nurodo aštuonis pagrindus. Pirmasis pagrindas grindžiamas motyvavimo stoka ir pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkto pažeidimu, nes klaidingai išaiškintas apeliančių pirmojoje instancijoje pateiktas argumentas, kad visi skaičių duomenys buvo pateikti ta pačia valiuta, todėl Komisijos atliktas papildomas konvertavimas nebuvo būtinas. Grįsdamos antrąjį pagrindą apeliantės tvirtina, kad buvo pažeista pareiga aiškinant pagrindinio reglamento nuostatas atsižvelgti į PPO susitarimus. Trečiajame pagrinde apeliantės teigia, kad Bendrasis Teismas pažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punktą, nes nusprendė, kad to reglamento 2 straipsnio 5 dalyje nenumatyta jokios pareigos naudoti konkretų valiutos kursą. Ketvirtajame pagrinde jos nurodo, kad skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas iškraipė jam pateiktus įrodymus, nes konstatavo, kad apeliantės prašė atlikti konvertavimą kartą per mėnesį, tam pritarė ir pačios jį taikė. Penktuoju pagrindu apeliantės priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad jis nustatė perteklinę įrodinėjimo pareigą, reikalaudamas pateikti naują informaciją apie gamybos sąnaudas Turkijos liromis (TRY). Šeštasis pagrindas grindžiamas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkto pažeidimu. Septintasis pagrindas grindžiamas skundžiamo sprendimo motyvavimo stoka, nes Bendrasis Teismas neišnagrinėjo dalies argumentų, kuriais apeliantės rėmėsi pirmojoje instancijoje. Galiausiai aštuntajame pagrinde apeliantės teigia, kad Bendrasis Teismas klaidingai aiškino Teisingumo Teismo ir Bendrojo Teismo jurisprudenciją, susijusią su eksportuojantiems gamintojams, dėl kurių atliekamas antidempingo tyrimas, tenkančia pareiga informuoti, ir suteikė šiai pareigai tokią apimtį, dėl kurios gali išnykti Komisijos rūpestingumo ir gero administravimo pareiga.

***Dėl pirmojo pagrindo***

*Šalių argumentai*

16 Pirmajame pagrinde apeliantės iš esmės teigia, kad skundžiamo sprendimo 45, 47–49 ir 68 punktuose Bendrasis Teismas pažeidė pareigą motyvuoti, nes klaidingai aiškino apeliančių pirmojoje instancijoje nurodytą argumentą, kad valiuta gali būti konvertuota tik tada, kai tai būtina, ir neteisingai taikė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punktą.

17 Apeliančių teigimu, Bendrasis Teismas išnagrinėjo klausimą, ar valiutų konvertavimas apskritai buvo būtinas, nors jos jau buvo perskaičiavusios visus sandorius, neišreikštus JAV doleriais (USD), į šią valiutą, kuri yra jų apskaitos valiuta, kad sandorio sudarymo dieną būtų galėjusios juos įtraukti į apskaitą. Bendrajame Teisme buvo ginčijamas būtent vėlesnis Komisijos atliktas konvertavimas, nes jis nebuvo būtinas, kad būtų galima atlikti teisingą palyginimą. Visi reikšmingi duomenys, reikalingi kainoms palyginti (pardavimai vidaus rinkoje, pardavimai eksportui, gamybos sąnaudos ir PBA sąnaudos), buvo nurodyti JAV doleriais, todėl nebuvo reikalo atlikti konvertavimo pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punktą. Taigi Komisijos atliktas antrasis konvertavimas buvo perteklinis, vadinasi, ji pažeidė tą nuostatą.

18 Vis dėlto Bendrasis Teismas nenagrinėjo antrojo valiutos konvertavimo būtinumo atsižvelgdamas į jo nurodytus kriterijus, pagal kuriuos Komisija turi pagrįsti atliktus konvertavimus, susijusius su pardavimais eksportui, pardavimais vidaus rinkoje ir gamybos sąnaudomis. Apeliančių nuomone, toks neišnagrinėjimas reiškia motyvavimo stoką ir klaidingą pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkto taikymą. Jis taip pat susijęs su skundžiamo sprendimo 68 punktu,

pagal kurį gamybos sąnaudas reikėjo perskaičiuoti į Turkijos liras, nes buvo nuspręsta, kad eksporto kainas ir normaliąją vertę būtina konvertuoti į šią valiutą, siekiant užtikrinti teisingą palyginimą, kaip tai suprantama pagal šio reglamento 2 straipsnio 10 dalį.

19 Komisija teigia, kad šis pagrindas yra nepagrįstas ir nereikšmingas.

*Teisingumo Teismo vertinimas*

20 Pagal suformuotą jurisprudenciją sprendimo motyvuose turi būti aiškiai ir nedviprasmiškai išdėstyti Bendrojo Teismo argumentai, kad suinteresuotieji asmenys galėtų suprasti priimtą sprendimą pagrindžiančias priežastis, o Teisingumo Teismas – vykdyti teisminę kontrolę (2022 m. sausio 13 d. Sprendimo *Vokietija – Paryžiaus miestas ir kt. / Komisija*, C-177/19 P–C-179/19 P, EU:C:2022:10, 37 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija ir 2024 m. lapkričio 14 d. Sprendimo *LE / Komisija*, C-781/22 P, EU:C:2024:960, 73 punktas).

21 Be to, pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punktą koregavimas gali būti atliekamas konvertuojant valiutą, kad būtų užtikrintas teisingas eksporto kainos ir normaliosios vertės palyginimas.

22 Nagrinėjamu atveju, priešingai, nei teigia apeliantės, Bendrasis Teismas nagrinėjo klausimą, ar „vėlesnis“ valiutų konvertavimas, kuris atitinka apeliančių nurodytą „antrąjį“ konvertavimą, buvo būtinas. Prieš skundžiamo sprendimo 49 punkte vertindamas tokio konvertavimo teisėtumą Bendrasis Teismas aiškiai konstatavo, kad apeliantės pateikė savo apskaitos duomenis, perskaičiuotus į JAV dolerius. Taigi skundžiamo sprendimo 44 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad šalys neginčija, jog JAV doleris yra pagrindinė apeliančių finansinės apskaitos valiuta. Skundžiamo sprendimo 45 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad, „remdamasi [apeliančių] apskaitos ataskaitomis, Komisija konvertavo į Turkijos liras, pirma, JAV doleriais pateiktus duomenis, t. y. pardavimus vidaus rinkoje, pardavimus eksportui, pardavimų ir gamybos sąnaudų koregavimą, pasitelkusi eurą ir, antra, pardavimus eksportui, už kuriuos apeliantės išrašė sąskaitas faktūras eurais“. Toliau skundžiamo sprendimo 46 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad Komisija „tokius konvertavimus“ pagrindė ginčijamo reglamento 127 konstatuojamojoje dalyje. Toje dalyje Komisija iš esmės pažymėjo, kad, pirma, ji konstatavo, jog apeliantės vykdė sandorius JAV doleriais, eurais ir Turkijos liromis, todėl reikėjo konvertuoti valiutą, kad vertės būtų išreikštos valiuta, leidžiančia atlikti palyginimą. Antra, Komisija nurodė neginčijusi to, kad apeliantės pačios konvertavo visas vertes į JAV dolerius, nes tai buvo jų apskaitos valiuta. Vis dėlto ši institucija nusprendė, kad, norint palyginti normaliąją vertę ir eksporto kainą, buvo tikslinga naudoti atitinkamos šalies valiutą, t. y. Turkijos lirą.

23 Skundžiamo sprendimo 47 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad valiutos konvertavimas buvo būtinas tam, kad būtų galima atlikti tokį teisingą palyginimą, nes, kaip pripažino apeliantės, jų pardavimai eksportui į Sąjungą buvo vykdomi eurais ir JAV doleriais, o visos vidaus pardavimų sąskaitos faktūros, išskyrus *Ersem* sąskaitą faktūrą, buvo išrašomos Turkijos liromis, ir JAV doleris buvo nurodomas tik kaip papildoma valiuta. Be to, apmokėjus sąskaitą faktūrą, mokėjimas buvo išreiškiamas kuria nors iš tų valiutų.

24 Taip Bendrasis Teismas nepažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkto. Ta nuostata neįpareigoja Komisijos atsižvelgti į valiutą, kurią apeliantės teigia naudojusios savo apskaitos operacijoms. Kaip Bendrasis Teismas teisingai nusprendė skundžiamo sprendimo 48 punkte, kai toks konvertavimas yra būtinas, pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punktą ši institucija neįpareigojama konvertuoti pardavimo eksportui

valiutos į eksportuojančio gamintojo prašomą valiutą. Taigi to, kad apeliantės pačios konvertavo valiutas apskaitos tikslais, nepakanka įrodyti, kad Komisija pažeidė tą nuostatą, kai remdamasi ja perskaičiavo valiutą į kitą valiutą nei ta, kurią pasirinko apeliantės.

25 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad, priešingai, nei teigia apeliantės, Bendrasis Teismas konkrečiai, o ne apskritai išnagrinėjo, ar Komisijos atliktas „antrasis konvertavimas“, t. y. konvertavimas į Turkijos liras, šiuo atveju buvo būtinas. Bendrasis Teismas taip pat konkrečiai išnagrinėjo, ar Komisijos pateikti įrodymai atitiko kriterijus, kuriuos jis nurodė, be kita ko, skundžiamo sprendimo 40, 42 ir 43 punktuose.

26 Taip Bendrasis Teismas laikėsi pareigos motyvuoti ir nepažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkto.

27 Todėl pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

### *Dėl antrojo pagrindo*

#### *Šalių argumentai*

28 Antrasis pagrindas pateiktas dėl skundžiamo sprendimo 63, 66, 67 ir 70 punktų. Jis grindžiamas pareigos aiškinant pagrindinio reglamento nuostatas atsižvelgti į PPO susitarimus pažeidimu.

29 Apeliančių teigimu, iš, be kita ko, 2022 m. sausio 20 d. Sprendimo *Komisija / Hubei Xinyegang Special Tube* (C-891/19 P, EU:C:2022:38) 31 punkto matyti, kad Sąjungos sudarytų tarptautinių susitarimų viršenybė reikalauja Sąjungos antrinės teisės aktus aiškinti kuo labiau atsižvelgiant į šiuos susitarimus. Vis dėlto skundžiamo sprendimo 63 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnio 2 dalies 1 punkto 1 papunktis „neturi <…> įtakos pagrindinio reglamento 2 straipsnio 5 dalies pirmos pastraipos aiškinimui“.

30 Taigi nepagrįstai atsisakęs atsižvelgti į Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnio 2 dalies 1 punkto 1 papunktį, kaip jį yra išaiškinusios PPO kolegijos ir apeliacinis komitetas, kai aiškino pagrindinio reglamento 2 straipsnio 5 dalies pirmą pastraipą, Bendrasis Teismas nepaisė už tyrimą atsakingų institucijų turimos galimybės nesiremti eksportuojančio gamintojo apskaitos dokumentais ribų. Taigi šiuo atveju Komisija turėjo pagrįsti, kad buvo „privaloma priežastis“ nesiremti apeliančių apskaitos dokumentais, tačiau to nepagrindė.

31 Be to, tai, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 5 dalyje vartojamas žodžių junginys „remiantis dokumentais“, nereiškia, kad tyrimą atliekanti institucija gali nevaržomai koreguoti ar tvarkyti apskaitos dokumentus. Žinoma, iš pagrindinio reglamento 2 straipsnio 5 dalies trečios pastraipos antro sakinio matyti, kad ši institucija gali atlikti tam tikrus sąnaudų koregavimus, kad gautų tikslesnius duomenis ir užtikrintų tikrą ryšį tarp apskaitos dokumentuose nurodytų išlaidų ir išlaidų, susijusių su konkretaus nagrinėjamo produkto gamyba ir pardavimu. Vis dėlto, apeliančių teigimu, toks klausimas Bendrajame Teisme nekilo, nes Komisija pritarė apeliančių naudotam išlaidų paskirstymui.

32 Taigi Bendrasis Teismas neatsižvelgė į PPO kolegijų ir apeliacinio komiteto jurisprudenciją, kai skundžiamo sprendimo 66 punkte nusprendė, kad „Komisija, neatlikusi jokio patikrinimo, neprivalo pasitikėti per tyrimą atitinkamos šalies pateiktais apskaitos dokumentais ir <…> neprivalo jų naudoti“.

33 Komisija prašo atmesti šį pagrindą, nes jis grindžiamas klaidingu skundžiamo sprendimo 63 punkto aiškinimu. Be to, šis pagrindas, kiek jis pateiktas dėl skundžiamo sprendimo 67 ir 70 punktų, yra nereikšmingas. Bet kuriuo atveju jis nepagrįstas.

*Teisingumo Teismo vertinimas*

34 Reikia konstatuoti, kad antrasis pagrindas grindžiamas klaidingu skundžiamo sprendimo 63 punkto aiškinimu – jame Bendrasis Teismas nusprendė, kad „Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnio 2 dalies 1 punkto 1 papunkčio, kuriuo remiasi apeliantės, tekstas beveik nesiskiria, todėl jis neturi įtakos pagrindinio reglamento 2 straipsnio 5 dalies pirmos pastraipos aiškinimui“.

35 Priešingai, nei teigia apeliantės, iš tokios išvados matyti, kad Bendrasis Teismas neatsisakė atsižvelgti nei į Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnio 2 dalies 1 punkto 1 papunktį, nei į reikšmingus PPO kolegijų ar apeliacinio komiteto sprendimus, bet, priešingai, atsižvelgė į tos nuostatos tekstą ir pažymėjo, kad jis „beveik nesiskiria“ nuo pagrindinio reglamento 2 straipsnio 5 dalies teksto. Taip Bendrasis Teismas netvirtino, kad pats to susitarimo 2 straipsnio 2 dalies 1 punkto 1 papunktis neturi reikšmės, – jis teigė, kad šios nuostatos tekste nėra jokios papildomos informacijos pagrindinio reglamento 2 straipsnio 5 daliai aiškinti, atsižvelgiant į tai, kad šios dvi nuostatos suformuluotos beveik vienodai.

36 Be to, Bendrajam Teismui negalima priekaištauti dėl to, kad jis neatsižvelgė į reikšmingus PPO sprendimus, susijusius su Susitarimo dėl antidempingo
2 straipsnio 2 dalies 1 punkto 1 papunkčio aiškinimu, kuriais remiamasi ieškinyje pirmojoje instancijoje. Iš skundžiamo sprendimo matyti, kad Bendrasis Teismas, nepaneigdamas to sprendimo 69 punkte nurodyto PPO kolegijos sprendimo, pagal kurį Komisija gali atsisakyti atsižvelgti į atitinkamo gamintojo apskaitos dokumentus tik tada, jei gali pateisinti „privalomos priežasties“ buvimą, skundžiamo sprendimo 70 punkte, remdamasis tuo, kas jau buvo nurodyta to sprendimo 67 punkte, konstatavo, kad Komisija neatmetė apeliančių apskaitos įrašų. Taigi ši institucija juo labiau neturėjo pagrįsti tokios „privalomos priežasties“ buvimo.

37 Taigi iš skundžiamo sprendimo nematyti, jog Bendrasis Teismas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 5 dalį aiškino taip, kad Komisija gali nukrypti nuo eksportuojančio gamintojo apskaitos dokumentų neprivalėdama įrodyti „privalomos priežasties“ ar kad Komisija šiuo atveju neatsižvelgė į tuos dokumentus.

38 Vadinasi, antrąjį pagrindą, grindžiamą klaidingu skundžiamo sprendimo aiškinimu, reikia atmesti kaip nepagrįstą.

***Dėl trečiojo pagrindo***

*Šalių argumentai*

39 Trečiajame pagrinde apeliantės priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis pažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punktą, kai skundžiamo sprendimo 72 punkte nusprendė, kad to reglamento 2 straipsnio 5 dalyje nenumatyta jokios pareigos naudoti konkretų valiutos kursą.

40 Iš esmės apeliantės teigia, jog Bendrasis Teismas, aiškindamas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 5 dalį, klaidingai nusprendė, kad nėra numatyta jokios pareigos dėl valiutos kurso, naudotino gamybos sąnaudoms konvertuoti, nors, pirma, pagal šio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkto pirmą sakinį reikalaujama naudoti sandorio dieną galiojusį valiutos kursą ir, antra, Bendrasis Teismas jau yra nusprendęs, kad ši nuostata taikoma gamybos sąnaudų konvertavimui.

41 Komisija teigia, kad trečiąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepriimtiną, nes, pirma, apeliantės nepakankamai tiksliai nurodo argumentą, kurį jos ketina grįsti pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punktu, ir, antra, pirmą kartą Teisingumo Teisme pasirėmusios pastarąja nuostata, kad pagrįstų Bendrajame Teisme pateiktą argumentą, jog mėnesinių valiutos kursų naudojimas pažeidžia pagrindinio reglamento 2 straipsnio 5 dalį, jos pateikia naują pagrindą ir pakeičia ginčo Bendrajame Teisme dalyką.

42 Be to, Komisija teigia, kad šis pagrindas yra nereikšmingas, atsižvelgiant į tai, ką Bendrasis Teismas nusprendė skundžiamo sprendimo 67 punkte, kurio apeliantės neginčija. Bet kuriuo atveju minėtą pagrindą reikėtų atmesti kaip nepagrįstą.

*Teisingumo Teismo vertinimas*

43 Iš SESV 256 straipsnio 1 dalies antros pastraipos, Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmos pastraipos ir Procedūros reglamento 168 straipsnio 1 dalies d punkto bei 169 straipsnio 2 dalies matyti, kad apeliaciniame skunde turi būti tiksliai nurodytos sprendimo, kurį prašoma panaikinti, skundžiamos dalys ir teisiniai argumentai, konkrečiai pagrindžiantys šį prašymą, antraip apeliacinis skundas ar atitinkamas jo pagrindas gali būti pripažįstamas nepriimtinu (2025 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Hamoudi / Frontex*, C-136/24 P, EU:C:2025:977, 54 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

44 Taigi pagal suformuotą jurisprudenciją apeliaciniame procese Teisingumo Teismas turi jurisdikciją tik ištirti Bendrajame Teisme nagrinėtų pagrindų ir argumentų teisinį vertinimą. Todėl, jeigu šaliai būtų leista Teisingumo Teisme pirmą kartą remtis pagrindu, kuris nebuvo pateiktas Bendrajame Teisme, tai reikštų leidimą jai pateikti Teisingumo Teismui, kurio jurisdikcija apeliaciniame procese yra ribota, nagrinėti platesnės apimties ginčą nei tas, kurį nagrinėjo Bendrasis Teismas. Tokiomis aplinkybėmis apeliantas turi teisę pateikti apeliacinį skundą ir Teisingumo Teisme remtis pagrindais, kylančiais iš skundžiamo sprendimo, kurie skirti jo pagrįstumui teisės požiūriu ginčyti (2021 m. spalio 6 d. Sprendimo *Sigma Alimentos Exterior / Komisija*, C-50/19 P, EU:C:2021:792, 38–39 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija).

45 Šiuo atveju, kalbant apie trečiojo pagrindo priimtinumą, reikia konstatuoti, pirma, kad jame aiškiai nurodyta klaida, dėl kurios priekaištaujama, todėl, priešingai, nei teigia Komisija, jis nėra netikslus. Apeliantės nurodė ginčijamą skundžiamo sprendimo punktą, t. y. 72 punktą, ir teigė, kad Bendrojo Teismo padaryta klaida, jų nuomone, yra ta, kad jis nusprendė, jog pagrindinio reglamento 2 straipsnio 5 dalyje nenumatyta jokios pareigos naudoti konkretų valiutos kursą, nors skundžiamo sprendimo 40 punkte jis nutarė, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punktas taikomas gamybos sąnaudų konvertavimui, dėl kurio atsiranda pareiga naudoti pardavimo dieną galiojusį valiutos kursą.

46 Antra, Bendrajame Teisme pareikštame ieškinyje apeliantės teigė, kad naudojant mėnesinį valiutos kursą, o ne pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkte nurodytą dienos kursą, kurį apeliantės naudojo tvarkydamos savo apskaitą, pažeidžiama šio reglamento 2 straipsnio

5 dalis. Taigi, kadangi trečiajame pagrinde apeliantės iš esmės priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis atmetė tokį argumentą, kurį jos pateikė jame, šis pagrindas negali būti laikomas pakeičiančiu Bendrajame Teisme nagrinėtos bylos dalyką.

47 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad trečiasis pagrindas yra priimtinas.

48 Be to, priešingai, nei teigia Komisija, skundžiamo sprendimo 67 punkto nepakanka norint pateisinti Bendrojo Teismo išvadą, kad Komisija, tikrindama apeliančių gamybos sąnaudas, galėjo naudoti mėnesinį valiutos kursą šiai institucijai atliekant perskaičiavimus.

49 Dėl šio trečiojo pagrindo pagrįstumo reikia priminti, kad pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3 dalį panašaus produkto normalioji vertė tam tikromis aplinkybėmis gali būti apskaičiuojama remiantis gamybos sąnaudomis kilmės šalyje, pridėjus pagrįstą pardavimo, bendrųjų ir administracinių išlaidų sumą ir pagrįstą pelno maržą.

50 Be to, pagrindinio reglamento 2 straipsnio 5 dalyje nurodyta, kad išlaidos paprastai skaičiuojamos remiantis tiriamosios šalies apskaitos dokumentais, jeigu jie atitinka bendrai priimtus apskaitos principus atitinkamoje valstybėje ir jeigu pagrįstai atspindi nagrinėjamojo produkto gamybos ir pardavimo išlaidas. Jei taip nėra, šios išlaidos koreguojamos arba nustatomos remiantis kitų tos pačios šalies gamintojų ar eksportuotojų išlaidomis arba, jei tokios informacijos nėra arba ji negali būti naudojama, bet kuriuo kitu pagrįstu pagrindu.

51 Vis dėlto pastarojoje nuostatoje nėra jokios nuorodos į tokių tam tikra valiuta išreikštų išlaidų, į kurias reikėtų atsižvelgti, sumos konvertavimą ar juo labiau į valiutos kurso rūšį, kurią reikėtų taikyti atliekant tokį perskaičiavimą.

52 Taigi Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai nusprendė, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 5 dalyje nenumatyta jokios pareigos taikyti tam tikros rūšies valiutos kursą.

53 Tokios išvados nepaneigia tai, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkte numatyta, jog turi būti atliktas teisingas eksporto kainos ir normaliosios vertės palyginimas ir kad tokiam palyginimui atlikti gali prireikti konvertuoti valiutą iš esmės taikant pardavimo dieną galiojusį valiutos kursą, išskyrus atvejus, kai užsienio valiutos pardavimas ateities sandorių rinkose yra tiesiogiai susijęs su aptariamu pardavimu eksportui, – tokiu atveju naudojamas ateities sandoriui taikomas valiutos kursas.

54 Iš pastarosios nuostatos teksto aiškiai matyti, kad frazė „pardavimo dienos valiutų keitimo kursą“ reiškia pardavimo kainą, o ne išlaidas, į kurias atsižvelgiama apskaičiuojant normaliąją vertę.

55 Toks aiškinimas suderinamas su Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnio 4 dalies 1 punkto, kuris atitinka pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punktą, aiškinimu, išplaukiančiu iš apeliančių nurodytos 2000 m. gruodžio 22 d. PPO kolegijos ataskaitos byloje „Jungtinės Amerikos Valstijos – Antidempingo priemonės Korėjos kilmės nerūdijančiojo plieno plokštėms rulonais ir nerūdijančiojo plieno lakštams bei juostoms“ (Jungtinės Valstijos – Nerūdijantysis plienas) (WT/DS179/R), kuri, be kita ko, buvo susijusi su tuo, ar, siekiant atlikti teisingą palyginimą, valiuta, kuria buvo išreikštos kainos, buvo konvertuota pažeidžiant minėtą 2 straipsnio 4 dalies 1 punktą.

56 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad toks Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnio 4 dalies 1 punkto aiškinimas, pateiktas minėtos ataskaitos 6.9–6.41 punktuose, susijęs tik su Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnio 4 dalies 1 punkto pirmo sakinio pirmoje dalyje įtvirtinta taisykle, pagal kurią valiuta turi būti konvertuojama tik tada, kai tai būtina teisingam palyginimui atlikti. Tačiau minėtoje ataskaitoje visiškai nenagrinėjamas kitų tame pirmame sakinyje nurodytų nuostatų, susijusių su konvertuojant valiutą taikytino valiutos kurso nustatymu siekiant atlikti teisingą palyginimą, taikymas gamybos sąnaudoms.

57 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad trečiąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

### *Dėl ketvirtojo pagrindo*

#### *Šalių argumentai*

58 Ketvirtajame pagrinde apeliantės ginčija tai, kad skundžiamo sprendimo 73 punkte Bendrasis Teismas galėjo pagrįstai nuspręsti, pirma, kad jos prašė ir pritarė tam, kad Komisija taikytų mėnesinį keitimo kursą tiek pardavimams, tiek išlaidoms, ir, antra, kad jos pačios pateikė šiai institucijai JAV doleriais išreikštų pardavimų vidaus rinkoje, perskaičiuotų į Turkijos liras taikant mėnesinius keitimo kursus, sąrašą. Taip nusprendęs Bendrasis Teismas iškraipė jam vertinti pateiktus įrodymus.

59 Šiuo klausimu apeliantės iš esmės teigia, kad, iš pradžių ginčijusios Komisijos atliktą valiutų konvertavimą, jos prašė nuosekliai taikyti keitimo kursų rūšis gamybos ir pardavimo sąnaudoms konvertuoti. Po to, kai galutinio faktų atskleidimo etapu Komisija pakeitė naudotus valiutų kursus, apeliantės iš tikrųjų palankiai įvertino nuoseklų tos pačios rūšies valiutų kurso, t. y. mėnesinio keitimo kurso, naudojimą, tačiau tik tiek, kiek tai pašalino didžiausią ankstesnio metodo sukeltą iškraipomąjį poveikį apskaičiuojant dempingo skirtumą, ir iš esmės pažymėjo, kad Komisijos naudotomis Turkijos liromis išreikštos sąnaudos neatspindėjo *Erdemir* ir *Isdemir* gamybos sąnaudų, nurodytų jų apskaitos dokumentuose.

60 Apeliančių teigimu, iš pastabų, kurias jos pateikė po galutinio faktų atskleidimo etapo, matyti, kad jos neprašė taikyti mėnesinio valiutų kurso, o tik „palankiai“ įvertino tokios rūšies valiutos kurso naudojimą, nes tai atitiko ankstesnį Komisijos taikytą metodą, ir kad jos toliau laikėsi savo argumento, jog taikant mėnesinį, o ne dienos valiutos kursą buvo pažeista pagrindinio reglamento 2 straipsnio 5 dalis. Taigi, Bendrasis Teismas iškraipė bylos medžiagoje esančius įrodymus.

61 Be to, skundžiamo sprendimo 73 punkte pateiktas argumentas, kad apeliantės pateikė pardavimų vidaus rinkoje duomenų, perskaičiuotų taikant mėnesinį valiutos kursą, sąrašą, ir tvirtinimas, kad apeliantės taip „pritarė“ mėnesinio valiutos kurso naudojimui, taip pat yra įrodymų iškraipymas. Toks sąrašas buvo pateiktas tik Komisijai aiškiai to paprašius per nuotolinį sutikrinimą, siekiant išvengti, kad Komisija nuspręstų daryti išvadas remdamasi turimais faktais pagal pagrindinio reglamento 18 straipsnį, motyvuodama tuo, kad prašoma informacija nebuvo pateikta.

62 Komisija mano, kad ketvirtąjį pagrindą reikia atmesti kaip nereikšmingą arba bet kuriuo atveju kaip nepagrįstą.

*Teisingumo Teismo vertinimas*

63 Reikia priminti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją įrodymai iškraipomi, be kita ko, kai Bendrasis Teismas akivaizdžiai peržengia protingo tokių įrodymų vertinimo ribas. Iškraipymas turi būti akivaizdžiai matomas iš byloje esančių dokumentų, nesant reikalo iš naujo vertinti faktinių aplinkybių ir įrodymų. Šiuo klausimu nepakanka įrodyti, kad dokumentas galėtų būti aiškinamas kitaip, nei jį aiškino Bendrasis Teismas (šiuo klausimu žr. 2023 m. vasario 16 d. Sprendimo *Komisija / Italija ir Ispanija*, C-635/20 P, EU:C:2023:98, 127 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

64 Nagrinėjamu atveju skundžiamo sprendimo 73 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad „per tyrimą apeliantės aiškiai paprašė Komisijos taikyti tą patį metodą pardavimo ir išlaidų valiutų kursams, taikant mėnesinį valiutos kursą. Be to, per administracinę procedūrą apeliantės palankiai įvertino Komisijos požiūrį suderinti valiutos kursus, pasitelkiant mėnesinį valiutos kursą. Dar pažymėtina, kad į apeliančių Komisijai pateiktą pardavimų vidaus rinkoje „sandorių“ sąrašą jos pačios įtraukė vidutinį mėnesinį valiutos kursą, skirtą [JAV doleriams] konvertuoti į Turkijos liras“.

65 Reikia konstatuoti, kad apeliantės neįrodė, jog iš bylos medžiagos akivaizdžiai matyti, kad jos reikalavo taikyti dienos, o ne mėnesinį valiutos kursą.

66 Nors iš apeliančių pastabų dėl galutinio faktų atskleidimo matyti, kad jos manė, jog Komisijos nurodytos gamybos sąnaudos neatspindi *Erdemir* ir *Isdemir* gamybos sąnaudų, nurodytų jų apskaitos dokumentuose, iš tų pastabų aiškiai nematyti, kad tokio tariamo neatitikimo priežastis buvo ta, kad nebuvo taikomas konvertavimas pagal dienos valiutos kursą.

67 Be to, skundžiamo sprendimo 73 punkto paskutiniame sakinyje Bendrasis Teismas konstatavo, kad apeliantės pateikė sąrašą duomenų apie pardavimus vidaus rinkoje, perskaičiuotų taikant mėnesinį valiutos kursą, o to apeliantės neginčija apeliaciniame skunde.

68 Vadinasi, negalima teigti, kad skundžiamo sprendimo 73 punkte Bendrasis Teismas peržengė protingo tokių pastabų vertinimo ribas arba iškraipė jam vertinti pateiktus įrodymus.

69 Taigi ketvirtąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

***Dėl penktojo pagrindo***

*Šalių argumentai*

70 Penktajame pagrinde apeliantės kritikuoja skundžiamo sprendimo 74 punktą ir priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad jis joms nustatė perteklinę įrodinėjimo pareigą, reikalaudamas pateikti naują informaciją apie gamybos sąnaudas Turkijos liromis.

71 Remdamosi 2024 m. vasario 21 d. Sprendimu *Sinopec Chongqing SVW Chemical ir kt. / Komisija* (T-762/20, EU:T:2024:113, 129 punktas), pagal kurį Sąjungos institucijos, be kita ko, pagal gero administravimo principą turi nurodyti šaliai, prašančiai atlikti koregavimą, pateikti tam reikalingą informaciją ir neužkrauti jai nepagrįstos įrodinėjimo pareigos, apeliantės teigia, kad, atsižvelgiant į joms nustatytą tik dešimties dienų terminą pateikti pastabas galutinio faktų atskleidimo etapu, joms buvo beveik neįmanoma pateikti naujų gamybos sąnaudų, perskaičiuotų į Turkijos liras

naudojant dienos valiutos kursą. Bet kuriuo atveju skundžiamo sprendimo 114 punkte Bendrasis Teismas nurodė, kad į naują sąrašą, pateiktą pasibaigus patikrinimui (arba nuotoliniam sutikrinimui), nebuvo galima atsižvelgti, todėl nebuvo aiški tokio sąrašo pateikimo nauda.

72 Komisija mano, kad penktąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepriimtiną, nes apeliantės iš esmės ginčija Bendrojo Teismo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą. Naudodamasis savo diskrecija Bendrasis Teismas nusprendė, kad apeliantės turėjo pakankamai laiko pateikti duomenis, susijusius su pardavimais ir gamybos sąnaudomis, savo pačių konvertuotus į Turkijos liras, šiuo tikslu taikydamos savo pačių valiutos kursą. Apeliantės neteigė, kad šiuo klausimu buvo iškraipytos faktinės aplinkybės. Be to, argumentas, susijęs su gero administravimo principo pažeidimu nustačius perteklinę įrodinėjimo pareigą, nebuvo pateiktas Bendrajame Teisme, todėl neturi reikšmės. Bet kuriuo atveju, priešingai, nei teigia apeliantės, jos turėjo daugiau nei dešimt dienų minėtiems duomenims pateikti, ir jos to neginčija. Todėl šį pagrindą reikėtų atmesti.

*Teisingumo Teismo vertinimas*

73 Primintina, kad pagal suformuotą jurisprudenciją Teisingumo Teismas neturi jurisdikcijos nei konstatuoti faktinių aplinkybių, nei iš esmės nagrinėti įrodymų, kuriais Bendrasis Teismas rėmėsi toms faktinėms aplinkybėms pagrįsti. Jeigu įrodymai buvo tinkamai surinkti ir buvo laikomasi bendrųjų teisės principų bei procedūros taisyklių, susijusių su įrodinėjimo pareiga ir įrodymų rinkimu, tik Bendrasis Teismas turi nustatyti jam pateiktų įrodymų vertę. Todėl toks vertinimas pats savaime, išskyrus šių įrodymų iškraipymo atvejus, nėra teisės klausimas, kurį turi nagrinėti Teisingumo Teismas. Vis dėlto galimas įrodinėjimo srityje taikomų taisyklių pažeidimas yra priimtinas teisės klausimas nagrinėjant apeliacinį skundą (2017 m. sausio 26 d. Sprendimo *Maxcom / City Cycle Industries*, C-248/15 P, C-254/15 P ir C-260/15 P, EU:C:2017:62, 52 ir 53 punktai).

74 Skundžiamo sprendimo 74 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad „po susirašinėjimo su Komisija ir, be kita ko, išankstinio pranešimo, kuriame Komisija nurodė savo ketinimą ieškovių deklaruotus pardavimų ir gamybos sąnaudų duomenis konvertuoti į Turkijos liras, jos turėjo galimybę pranešti apie savo pačių atliktus tokių skaičių perskaičiavimus į Turkijos liras, prireikus taikydamos dienos valiutos kursą, tačiau jos to nepadarė“.

75 Taip Bendrasis Teismas, priešingai, nei teigia apeliantės, nenustatė joms kokios nors įrodinėjimo pareigos, kai nusprendė, kad jos turėjo pateikti Komisijai savo atliktus duomenų, susijusių su pardavimais ir gamybos sąnaudomis, perskaičiavimus į Turkijos liras, ir tik remdamasis nepriklausomu faktinių aplinkybių vertinimu, kurio iškraipymo apeliantės nenurodo, konstatavo, kad, atsižvelgiant į momentą, kai apeliantės buvo informuotos apie Komisijos ketinimą pačiai konvertuoti šiuos duomenis į Turkijos liras, jos turėjo galimybę ir laiko, reikalingo savo duomenims šiuo klausimu pateikti, tačiau to nepadarė. Taigi Bendrasis Teismas konstatavo tik tai, kad apeliantės nepateikė Komisijai savo pačių minėtų duomenų perskaičiavimų, ir taip pagrindė skundžiamo sprendimo 73 punkte nurodytus motyvus, patvirtinančius to sprendimo 75 punkte padarytą išvadą, kad Komisija galėjo naudoti vidutinį mėnesinį kursą tokiems perskaičiavimams ir todėl nepažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 5 dalies.

76 Kadangi penktasis pagrindas grindžiamas klaidingu skundžiamo sprendimo aiškinimu, jį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

***Dėl šeštojo pagrindo***

*Šalių argumentai*

77 Šeštajame pagrinde, kritikuodamos skundžiamo sprendimo 85–87 ir 91–94 punktus, apeliantės tvirtina, kad Bendrasis Teismas pažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punktą, nes susitelkė į užsienio valiutas, kurioms taikoma draudimo sutartis, o ne į joje nurodytą valiutų kurso nustatymo datą.

78 Apeliančių teigimu, toje nuostatoje akcentuojama valiutos kurso data, neatsižvelgiant į valiutas, kurių keitimo kursas nustatytas apsidraudimo sutartyje. Tai matyti iš kiekvieno minėtos nuostatos sakinio nuorodos į „pardavimo dieną“. Be to, tokia nuoroda į tą dieną, o ne į valiutas, kurioms taikoma apsidraudimo sutartis, būtų logiška finansiniu požiūriu, atsižvelgiant į tai, kad skirtingų valiutų keitimo kursai yra tarpusavyje susiję.

79 Apeliantės priduria, kad jei būtų vadovaujamasi Bendrojo Teismo išaiškinimu, jog į apsidraudimo nuo rizikos sandorius galima atsižvelgti tik tada, kai sandoris susijęs su sąskaitos faktūros valiuta ir Komisijos naudojama konvertavimo valiuta, Komisijai būtų pernelyg paprasta išvengti pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkto pirmame sakinyje nustatytos pareigos. Ji galėtų konvertuoti sandorius į eurus ar kitas valiutas, kad neprivalėtų atsižvelgti į apsidraudimo sandorius eurais ir Turkijos liromis. Vis dėlto tos nuostatos aiškinimas neturėtų leisti Komisijai padaryti ją neveiksmingą.

80 Komisija mano, kad šeštąjį pagrindą reikia atmesti kaip nereikšmingą, nes apeliantės neginčija skundžiamo sprendimo 82 punkto. Komisijos teigimu, šis pagrindas bet kuriuo atveju nepagrįstas.

*Teisingumo Teismo vertinimas*

81 Pirma, Komisija klaidingai teigia, kad šeštasis pagrindas yra nereikšmingas, nes apeliantės neginčijo skundžiamo sprendimo 82 punkto. Tame punkte tik išdėstomas ginčijamo reglamento 98 konstatuojamosios dalies turinys, o Bendrasis Teismas jame nevertina jos pagrįstumo, todėl šio punkto neginčijimo nepakanka, kad šis pagrindas taptų nereikšmingas.

82 Antra, dėl šio pagrindo pagrįstumo reikia pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 85–87 ir 91–94 punktuose Bendrasis Teismas patvirtino ginčijamame reglamente Komisijos taikytą požiūrį, pagal kurį apeliančių sudarytos apsidraudimo sutartys neturi reikšmės šios institucijos atliekamam valiutos konvertavimui, siekiant užtikrinti teisingą eksporto kainos ir normaliosios vertės palyginimą pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį.

83 Konkrečiai kalbant, skundžiamo sprendimo 85 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad buvo apdrausti ne tie sandoriai, pagal kuriuos sąskaitos faktūros buvo išrašomos JAV doleriais, o tik tie, pagal kuriuos sąskaitos faktūros buvo išrašomos eurais, ir kad, priešingai, nei teigia apeliantės, jų pardavimus eksportui eurais Komisija turėjo konvertuoti į Turkijos liras, kad būtų užtikrintas teisingas jo ir vidaus pardavimo palyginimas; šią operaciją ši institucija atliko tiesiogiai, neatlikdama tarpinio konvertavimo į JAV dolerius. Be to, Bendrasis Teismas nusprendė, kad, atsižvelgiant į tai, jog nagrinėjamose apsidraudimo sutartyse buvo numatytas apdraudimas JAV doleriais, susitariant dėl euro ir JAV dolerio perskaičiavimo kurso, šis konvertavimas nebuvo

susijęs su Komisijos atlikta konvertavimo operacija, t. y. iš eurų į Turkijos liras. Todėl Bendrasis Teismas atmetė apeliančių argumentą, kad Komisija privalėjo taikyti apsidraudimo sutartyse numatytą konvertavimo kursą.

84 Apeliantės mano, kad toks vertinimas grindžiamas klaidingu pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkto aiškinimu tiek, kiek juo susitelkiama į valiutas, kurioms taikoma apsidraudimo sutartis, o ne į toje sutartyje numatytą keitimo kurso nustatymo datą, nors ji nurodyta toje nuostatoje, ir taip neigiamai paveikiamas tos nuostatos veiksmingumas.

85 Šiuo klausimu pirmiausia reikia priminti, kad pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punktą reikalaujama teisingai palyginti eksporto kainą ir normaliąją vertę. Šis palyginimas turi būti atliktas tuo pačiu prekybos lygiu, lyginant per kuo artimesnį laiką darytus pardavimus, atsižvelgiant į kitus skirtumus, turinčius įtakos kainų palyginamumui. Jeigu nustatytos normalioji vertė ir eksporto kaina negali būti taip palygintos, jos turi būti koreguojamos kiekvienu atveju individualiai, atsižvelgiant į skirtumus veiksnių, kurie, kaip tvirtinama arba įrodyta, turi įtakos kainoms ir kainų palyginamumui.

86 Kaip vienas iš veiksnių, kuriais remiantis gali būti atliekami koregavimai, to 2 straipsnio 10 dalies j punkte nurodytas valiutos konvertavimas. Toje nuostatoje numatyta, kad, kai kainoms palyginti reikia konvertuoti valiutą, ji konvertuojama pagal pardavimo dienos valiutos kursą, išskyrus, kai užsienio valiutos pardavimas ateities sandorių rinkose yra tiesiogiai susijęs su tiriamuoju pardavimu eksportui – tada naudojamas ateities sandorio valiutos kursas. Toje nuostatoje dar patikslinta, kad paprastai pardavimo diena laikoma sąskaitos faktūros data, bet galima naudoti ir sutarties sudarymo, produktų užsakymo ar užsakymo patvirtinimo datą, jeigu jos yra tinkamesnės esminėms pardavimo sąlygoms nustatyti. Valiutos kurso svyravimų nepaisoma, o eksportuotojams suteikiamas 60 dienų terminas pakoreguoti savo eksporto kainas pagal tiriamuoju laikotarpiu buvusius valiutų kursų pasikeitimus.

87 Taigi, kai valiutos konvertavimas yra būtinas siekiant teisingai palyginti eksporto kainą ir normaliąją vertę, pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkte patikslinama, kaip reikia nustatyti tokiam konvertavimui taikytiną valiutos kursą. Toks valiutos kursas turi atitikti pardavimo dieną galiojusį valiutos kursą, išskyrus atvejus, kai toks kursas buvo sutartas ateities sandorio, tiesiogiai susijusio su pardavimu eksportui, į kurį reikia atsižvelgti lyginant su normaliąja verte, metu. Iš tos nuostatos teksto matyti, kad jei užsienio valiutos pardavimas ateities sandorių rinkoje yra tiesiogiai susijęs su nagrinėjamu pardavimu eksportui, taikomas ateities sandorio valiutos kursas. Toje nuostatoje taip pat patikslinama, kaip nustatyti pardavimo datą, kai į ją reikia atsižvelgti, ir nurodoma, kad nebus atsižvelgiama į valiutų kursų svyravimus.

88 Be to, reikia pažymėti, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkte nėra jokios nuorodos į valiutą, į kurią turi būti konvertuojama, kai toks konvertavimas būtinas siekiant teisingai palyginti eksporto kainą ir normaliąją vertę. Iš to matyti, kad, kai tam, kad būtų galima atlikti tokį palyginimą, reikia konvertuoti valiutą, Komisija turi diskreciją nustatyti, į kurią valiutą šios kainos turi būti konvertuotos. Vykdant tokios diskrecijos teisminę kontrolę, reikia tik patikrinti, ar buvo laikytasi procedūros taisyklių, ar tiksliai nurodytos faktinės aplinkybės, kuriomis grindžiamas ginčijamas valiutos pasirinkimas, ar nepadaryta akivaizdžios klaidos vertinant šias aplinkybes ir ar nebuvo piktnaudžiauta įgaliojimais (šiuo klausimu žr. 2024 m. lapkričio 28 d. Sprendimo *Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics ir Jushi Egypt for Fiberglass Industry / Komisija*, C-269/23 P ir C-272/23 P, EU:C:2024:984, 125 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

89 Galiausiai, kaip skundžiamo sprendimo 84 punkte teisingai priminė Bendrasis Teismas, apsidraudimo sutartis leidžia sutarties sudarymo momentu „užrakinti“ valiutos kursą, kuris turi būti taikomas būsimam piniginiam sandoriui, ir taip sumažinti finansinę riziką, kylančią sutarties šaliai dėl nepalankių valiutų kursų svyravimų.

90 Taigi apsidraudimo sutartyje užfiksuojamas ateities sandorio valiutos kursas, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punktą.

91 Vis dėlto, kadangi, kaip matyti iš šio sprendimo 87 ir 88 punktų, toje nuostatoje patikslinama, kaip reikia nustatyti valiutos konvertavimui taikytiną valiutos kursą, kad būtų galima palyginti eksporto kainą ir normaliąją vertę, tačiau nepateikiama jokios informacijos apie valiutos, į kurią turi būti atliekamas toks konvertavimas, pasirinkimą, Komisija pagal minėtą nuostatą neprivalo atsižvelgti į tokioje apsidraudimo sutartyje naudojamas valiutas, kad atliktų tokį palyginimą, taigi ir taikyti minėtoje sutartyje nustatytą valiutos kursą vien dėl to, kad jis tiesiogiai susijęs su nagrinėjamu pardavimu eksportui.

92 Tam, kad Komisija privalėtų atsižvelgti į apsidraudimo sutartyje nustatytą valiutos kursą, būtina ne tik tai, kad tokia sutartis būtų tiesiogiai susijusi su nagrinėjamu pardavimu eksportui, bet ir tai, kad tokioje sutartyje nurodyta valiuta būtų ta, į kurią, šios institucijos nuomone, reikia konvertuoti kainas, kad būtų galima teisingai palyginti eksporto kainą ir normaliąją vertę. Vis dėlto aplinkybė, kad apsidraudimo sutartis tiesiogiai susijusi su nagrinėjamu pardavimu eksportui, nesuteikia jokios informacijos apie tai, ar valiuta, kurios keitimo kursas nustatytas toje sutartyje, yra ta, į kurią reikia konvertuoti eksporto kainas ir normaliąją vertę, kad būtų užtikrintas teisingas jų palyginimas pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies pirmą sakinį.

93 Taigi, priešingai, nei teigia apeliantės, iš to, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkte akcentuojama valiutos keitimo kurso data, neatsižvelgiant į valiutas, kurių keitimo kursas nustatytas sutartyje, negalima daryti išvados, kad tuo atveju, kai eksportuojantis gamintojas yra sudaręs apsidraudimo sutartį, Komisija būtinai privalo konvertuoti į tokioje sutartyje nurodytas valiutas, kad būtų užtikrintas teisingas eksporto kainos ir normaliosios vertės palyginimas.

94 Be to, apeliantės klaidingai teigia, jog tai, kad į apsidraudimo sutartį reikia atsižvelgti tik tuo atveju, kai sandoris susijęs su Komisijos naudojama sąskaitos faktūros valiuta ir konvertavimo valiuta, reikštų, kad ši institucija gali išvengti pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkto pirmame sakinyje nustatytos pareigos. Kaip nurodyta šio sprendimo 91 ir 92 punktuose, tokia pareiga susijusi tik su konvertavimo kurso, kuris turi būti taikomas siekiant teisingo palyginimo, nustatymo būdu, o ne su konvertuotinų valiutų pasirinkimu.

95 Dar reikia pridurti, jog, priešingai, nei teigia apeliantės, toks pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkto aiškinimas neleidžia Komisijai panaikinti minėtos pareigos veiksmingumo. Kai Komisija mano, kad pardavimo eksportui kainas reikia konvertuoti į kitą valiutą nei ta, kuriai taikoma tiesiogiai su tais pardavimais susijusi apsidraudimo sutartis, ši institucija pagal to reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkto pirmą sakinį iš esmės privalo taikyti pardavimo dieną galiojusį valiutos kursą.

96 Be to, ir tai dar svarbiau, pasirinkdama valiutą, į kurią, jos nuomone, reikia konvertuoti nagrinėjamas kainas, Komisija, remdamasi iš minėto reglamento 2 straipsnio 10 dalies pirmo sakinio kylančia principine pareiga, privalo užtikrinti, kad toks pasirinkimas leistų teisingai

palyginti eksporto kainą ir normaliąją vertę. Vis dėlto, kaip matyti iš šio sprendimo 88 punkto, tokiam pasirinkimui, kuris priklauso Komisijos turimai diskrecijai dėl ekonominių ir politinių situacijų, kurias jai tenka nagrinėti, sudėtingumo, taikoma Sąjungos teismo kontrolė.

97 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad Bendrasis Teismas nesuklydo aiškindamas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punktą, kai, konstatavęs, jog apeliančių sudarytose apsidraudimo sutartyse buvo nustatytas euro ir JAV dolerio keitimo kursas, nusprendė, kad šis kursas nėra svarbus Komisijai konvertuojant pardavimo eksportui kainas, t. y. iš eurų į Turkijos liras.

98 Taigi šeštąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

### *Dėl aštuntojo pagrindo*

#### *Šalių argumentai*

99 Aštuntuoju pagrindu, kritikuodamos skundžiamo sprendimo 108–117 punktus, apeliantės priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad jis iš tuose punktuose minėtos Teisingumo Teismo ir Bendrojo Teismo jurisprudencijos, susijusios su pagrindinio reglamento 18 straipsnio taikymu, klaidingai padarė išvadą, kad eksportuojantiems gamintojams, dėl kurių atliekamas tyrimas, nustatyta pareiga informuoti, t. y. nuo pat procedūros pradžios visais įmanomais būdais pateikti Komisijai visą informaciją, naudingą siekiant tinkamai suprasti jų duomenis, kad nekiltų grėsmė tinkamam antidempingo procedūros vykdymui ir kad ši institucija galėtų laiku atlikti būtinus patikrinimus. Vis dėlto, pirma, ta jurisprudencija, susijusi su pagrindinio reglamento 18 straipsniu dėl nebendradarbiavimo, negali būti taikoma šioje byloje, nes apeliantės bendradarbiavo per antidempingo procedūrą. Antra, Bendrasis Teismas tokiai pareigai pateikti informaciją suteikė pernelyg plačią apimtį, leisdamas Komisijai neatsižvelgti į tam tikrą informaciją, kai ji mano ją esant neaiškią, ir Komisija neturi mėginti jos tikslintis naudodamasi savo įgaliojimais prašyti eksportuojančių gamintojų pateikti papildomos informacijos. Pagrindinio reglamento 18 straipsnio 3 dalyje suteikiama šiek tiek lankstumo, nes joje numatyta, kad Komisija negali automatiškai neatsižvelgti į informaciją, kai joje „yra tam tikrų netikslumų“. Taigi, trečia, tokios pareigos nustatymas eksportuojantiems gamintojams galėtų panaikinti Komisijos rūpestingumo ir gero administravimo pareigą.

100 Komisija mano, kad aštuntąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepriimtiną.

101 Šiuo klausimu Komisija teigia, pirma, kad apeliančių teiginiai, jog Bendrasis Teismas klaidingai joms priekaištavo dėl to, kad nuo pat antidempingo procedūros pradžios jos nepateikė visos informacijos, naudingos jų duomenims tinkamai suprasti, yra akivaizdžiai nepriimtini. Iš tiesų apeliantės prašo Teisingumo Teismo pakeisti Bendrojo Teismo atliktą faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimą savuoju ir neteigia, kad buvo kaip nors iškraipytos jų pastabos šiuo klausimu ar bylos medžiaga. Antra, grįsdamos savo argumentus pagrindinio reglamento 18 straipsnio 3 dalimi, apeliantės pateikia naują, todėl apeliaciniame procese nepriimtiną, pagrindą. Apeliantės Bendrajame Teisme neteigė nei to, kad Komisija pažeidė tą nuostatą, nes neatsižvelgė į apeliančių jai pateiktą informaciją apie *Erdemir* vaidmenį *Isdemir* vykdant vidaus pardavimus, nei to, kad ši institucija pažeidė rūpestingumo ar gero administravimo pareigą.

102 Komisija teigia, kad aštuntasis pagrindas bet kuriuo atveju yra nepagrįstas.

*Teisingumo Teismo vertinimas*

– *Dėl priimtinumo*

103 Pirma, reikia konstatuoti, kad šiuo apeliacinio skundo pagrindu nesiekiama paneigti nei Bendrojo Teismo atlikto apeliančių pateiktų faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimo, nei jo išvados skundžiamo sprendimo 110 punkte, pagal kurią, atsižvelgiant į apeliančių pateiktą informaciją apie *Isdemir* pardavimus vidaus rinkoje, Komisijai vis vien buvo sunku patikrinti, ar *Erdemir* pardavimo funkcijos buvo teisingai atspindėtos *Isdemir* deklaruotose pardavimo, administracinėse ir kitose bendrosiose išlaidose (toliau – PAB išlaidos). Aštuntuoju pagrindu apeliantės priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad, remdamasis savo ir Teisingumo Teismo jurisprudencija, skundžiamo sprendimo 116 punkte jis suteikė pernelyg plačią apimtį pareigai informuoti, tenkančiai eksportuojantiems gamintojams, dėl kurių atliekamas antidempingo tyrimas.

104 Kadangi apeliacinio skundo pagrinde Teisingumo Teismo prašoma ne iš naujo įvertinti faktines aplinkybes ar įrodymus, o išnagrinėti teisės klausimą, Komisijos šiuo klausimu pateiktą nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą reikia atmesti.

105 Antra, reikia pažymėti, kad šis pagrindas taip pat nėra naujas, nes jis susijęs su pagrindinio reglamento 18 straipsnio 3 dalies pažeidimu, kuris nebuvo nurodytas pirmojoje instancijoje.

106 Pagal suformuotą jurisprudenciją apeliantas turi teisę pateikti apeliacinį skundą, remdamasis pagrindais, kurie kyla iš paties skundžiamo sprendimo ir yra skirti jo pagrįstumui teisės požiūriu ginčyti (2018 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Čekija / Komisija*, C-4/17 P, EU:C:2018:678, 24 punktas ir 2021 m. spalio 6 d. Sprendimo *Sigma Alimentos Exterior / Komisija*, C-50/19 P, EU:C:2021:792, 39 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

107 Nagrinėjamu atveju apeliantės teigia, kad atmesdamas jų ieškinio trečiojo pagrindo pirmą dalį Bendrasis Teismas rėmėsi jurisprudencija, susijusia su pagrindinio reglamento 18 straipsnio taikymu. Būtent tokiomis aplinkybėmis jos nurodo, kad to reglamento 18 straipsnio 3 dalį pažeidė ne Komisija, o Bendrasis Teismas, nes nepaisė pagal tą nuostatą joms nustatytos pareigos informuoti tikslios apimties. Jos nepriekaištauja Komisijai dėl to, kad ši pažeidė rūpestingumo ar gero administravimo pareigą, tačiau teigia, kad dėl pareigos informuoti, kaip ją aiškina Bendrasis Teismas, tokia Komisijos pareiga tampa niekinė. Taigi tai yra teisės klausimas, priklausantis Teisingumo Teismo, kuriam pateiktas apeliacinis skundas, jurisdikcijai.

108 Darytina išvada, kad šiuo klausimu Komisijos pateiktą nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą reikia atmesti.

– *Dėl esmės*

109 Iš esmės, kaip matyti iš šio sprendimo 103 punkto, apeliantės priekaištauja Bendrajam Teismui, kad šis pažeidė pagrindinio reglamento 18 straipsnį ne tik dėl to, kad nusprendė, jog apeliantės nagrinėjamu atveju turėjo pareigą pateikti informaciją pagal tą nuostatą, nors jos bendradarbiavo atliekant tyrimą, bet ir dėl to, kad, remdamasis savo paties ir Teisingumo Teismo jurisprudencija, šiai pareigai suteikė pernelyg plačią apimtį, t. y. leido Komisijai atsisakyti atsižvelgti į tam tikrą informaciją, motyvuojant tuo, kad ji nebuvo pakankamai aiški. Tačiau iš pagrindinio reglamento 18 straipsnio 3 dalies reikėtų daryti išvadą, kad šiuo klausimu leistinas tam tikras nuokrypis. Be

to, jeigu būtų pripažinta tokia minėtos pareigos informuoti apimtis, Komisijos rūpestingumo ir gero administravimo pareiga galėtų išnykti, nes ji neprivalėtų prašyti galimų paaiškinimų remdamasi savo įgaliojimais prašyti papildomos informacijos.

110 Šiuo klausimu reikėtų pažymėti, jog iš kartu siejamų pagrindinio reglamento 6, 16 ir 18 straipsnių matyti, kad, kai Komisija tiria dempingo ir žalos buvimą, ji pirmiausia turi siekti gauti reikšmingos informacijos savanoriško suinteresuotųjų šalių bendradarbiavimo pagrindu. Be to, atsižvelgdama į pagrindinio reglamento tikslą objektyviai nustatyti dempingą ir žalą, kad nustatytų tinkamus antidempingo muitus, Komisija privalo rūpestingai išnagrinėti visą turimą informaciją (šiuo klausimu žr. 2022 m. gegužės 12 d. Sprendimo *Komisija / Hansol Paper*, C-260/20 P, EU:C:2022:370, 48 ir 50 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).

111 Skundžiamo sprendimo 112–114 punktuose Bendrasis Teismas priminė pareigas, kurios per antidempingo tyrimą tenka Komisijai ir eksportuojantiems gamintojams. Konkrečiai kalbant, remdamasis jurisprudencija, susijusia su to reglamento 6 ir 16 straipsnių ar juo pakeistų straipsnių aiškinimu, jis nurodė, kad šalys, kurioms siunčiamas klausimynas, privalo pateikti Komisijai informaciją, kuri leistų jai užbaigti antidempingo tyrimą. Jis taip pat nurodė, kad svarbu atlikti patikrinimą vietoje arba nuotolinį sutikrinimą, siekiant patikrinti iš šalių, dėl kurių atliekamas toks tyrimas, surinktą informaciją.

112 Be to, Bendrasis Teismas nurodė jurisprudenciją dėl pagrindinio reglamento 18 straipsnio 3 ir 6 dalių aiškinimo, susijusią su nepakankamo arba dalinio suinteresuotųjų šalių bendradarbiavimo situacijomis. Be to, skundžiamo sprendimo 115 punkte jis pažymėjo, jog iš tų nuostatų matyti, kad informaciją, kurią suinteresuotosios šalys privalo suteikti Komisijai, Sąjungos institucijos turi naudoti antidempingo tyrimo išvadoms ir kad tos pačios šalys neturi praleisti reikšmingos informacijos.

113 Pagal pagrindinio reglamento 18 straipsnio 3 dalį, jeigu suinteresuotosios šalies pateiktoje informacijoje yra tam tikrų netikslumų, bet juos galima patikrinti ir dėl to nesusidaro didelių sunkumų panaudoti informaciją pagrįstoms ir tikslioms išvadoms, taip pat jeigu tokia informacija buvo pateikta laiku, o suinteresuotoji šalis visais įmanomais būdais stengėsi ją pateikti tinkamą, pateiktoji informacija neatmetama. Kadangi pagrindiniame reglamente nėra jokios nuostatos, suteikiančios Komisijai teisę priversti suinteresuotąsias šalis dalyvauti tyrime arba pateikti informaciją, ši institucija yra priklausoma nuo savanoriško suinteresuotųjų šalių bendradarbiavimo teikiant jai reikalingą informaciją (šiuo klausimu žr. 2017 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *EBMA / Giant (China)*, C-61/16 P, EU:C:2017:968, 54 punktą).

114 Iš pagrindinio reglamento 27 konstatuojamosios dalies matyti, jog Sąjungos teisės aktų leidėjas ketino numatyti, kad, jei šalys vengia bendradarbiauti, dempingui ir žalai nustatyti gali būti panaudota kita informacija ir kad ši informacija gali būti ne tokia palanki šalims, kaip tuo atveju, jei jos būtų bendradarbiavusios. Pagrindinio reglamento 18 straipsnio tikslas yra sudaryti sąlygas Komisijai tęsti tyrimą, net jei suinteresuotosios šalys atsisako bendradarbiauti arba nepakankamai bendradarbiauja (šiuo klausimu žr. 2017 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *EBMA / Giant (China)*, C-61/16 P, EU:C:2017:968, 55 punktą).

115 Tokie argumentai rodo, kad pagrindinio reglamento 6 ir 16 straipsniais ir 18 straipsnio 3 ir 6 dalimis, aiškinamomis kartu, siekiama nustatyti tiek tai, kiek Komisija turi atsižvelgti į šalies, dėl kurios vykdomas antidempingo tyrimas, pateiktą informaciją, tiek pasekmes, kurių gali kilti dėl tokios šalies nebendradarbiavimo, dalinio ar nepakankamo bendradarbiavimo. Taigi Komisija

turi atsižvelgti į tokią informaciją tik jeigu ji atitinka šio sprendimo 113 punkte nurodytas sąlygas. Be to, nepakankamo bendradarbiavimo atveju minėtai šaliai gali susiklostyti mažiau palanki padėtis nei tuo atveju, jei ji būtų bendradarbiavusi.

116 Tai reiškia, pirma, kad, priešingai, nei teigia apeliantės, Bendrasis Teismas, nepažeisdamas minėtų pagrindinio reglamento nuostatų, visų pirma jo 18 straipsnio, skundžiamo sprendimo 116 punkte nusprendė, kad apeliantės nuo antidempingo procedūros pradžios visais įmanomais būdais turėjo pateikti Komisijai visą informaciją, naudingą jų duomenims tinkamai suprasti, kad nekiltų grėsmė tinkamam šios procedūros vykdymui, kad Komisija galėtų laiku atlikti būtinus patikrinimus.

117 Antra, kadangi šioje byloje Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 110 punkte konstatavo (ir šiuo klausimu nebuvo priekaištaujama dėl iškraipymo), kad apeliančių pateikta informacija, net ir atlikus nuotolinį sutikrinimą, nebuvo pakankamai aiški ir neleido Komisijai patikrinti, ar *Erdemir* dalyvavimas *Isdemir* vykdant pardavimus buvo tinkamai atspindėtas deklaruotose *Isdemir* PAB išlaidose, jis galėjo pagrįstai nuspręsti, kad šios faktinės aplinkybės patenka į pagrindinio reglamento 18 straipsnio 3 dalies taikymo sritį, nes atitinkamos informacijos nebuvo galima patikrinti, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą. Išvada, kad apeliantės nepateikė aiškios, teisingos ir pakankamos informacijos, taip pat leido Bendrajam Teismui, nepadarant teisės klaidos, to sprendimo 117 punkte konstatuoti, kad Komisija, siekdama tinkamai atspindėti *Erdemir* dalyvavimą *Isdemir* pardavimų vidaus rinkoje procese, pagrįstai pridėjo proporcingą PAB išlaidų sumą.

118 Taigi negalima konstatuoti, kad Bendrasis Teismas pažeidė pagrindinio reglamento 18 straipsnį, nes jis taikė šią nuostatą arba pritaikė su ja susijusią jurisprudenciją situacijai, kai ji netaikytina.

119 Trečia, Bendrajam Teismui taip pat negalima priekaištauti dėl to, kad jis pažeidė pagrindinio reglamento 18 straipsnio 3 dalį, nes, nors šioje nuostatoje numatyta, kad informacija, kuri turi „tam tikrų netikslumų“, negali būti iš karto atmesta, Bendrasis Teismas nusprendė, kad Komisija neprivalo atsižvelgti į tam tikrą informaciją, kai mano, kad ji nėra aiški, ir prieš tai neprivalo jos tikslintis pasinaudodama savo įgaliojimais prašyti eksportuojančių gamintojų pateikti papildomos informacijos.

120 Iš skundžiamo sprendimo nematyti, kad Bendrasis Teismas būtų nusprendęs, jog Komisija turėjo teisę atsisakyti atsižvelgti į tuos duomenis. Priešingai, skundžiamo sprendimo 115 punkte Bendrasis Teismas priminė, kad ši institucija turi naudoti pateiktą informaciją antidempingo tyrimo išvadoms padaryti. Tačiau jis teisingai nusprendė, kad Komisija galėjo padidinti susijusios bendrovės deklaruotų išlaidų sumą, kad atspindėtų jos dalyvavimą atitinkamo eksportuojančio gamintojo pardavimo vidaus rinkoje procese, jeigu ši institucija negali patikrinti atitinkamų šalių šiuo klausimu pateiktų duomenų tikslumo net ir po to, kai šiuo klausimu ėmėsi atitinkamų veiksmų. Kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 110 ir 111 punktų, nagrinėjamu atveju Bendrasis Teismas konstatavo, kad net atsižvelgiant į dokumentus, pateiktus atlikus nuotolinį sutikrinimą, minėtai institucijai vis dar buvo sunku patikrinti, ar *Isdemir* deklaruotos PAB išlaidos tinkamai atspindėjo pardavimo funkcijas.

121 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad tiek, kiek aštuntasis pagrindas grindžiamas tuo, kad Bendrasis Teismas pažeidė pagrindinio reglamento 18 straipsnio 3 dalį, nes pripažino, jog Komisija turėjo teisę iš karto atmesti arba atsisakyti naudoti tam tikrą informaciją, kuri nėra pakankamai aiški, šis aštuntasis pagrindas grindžiamas klaidingu skundžiamo sprendimo aiškinimu ir jį reikia pripažinti nepagrįstu.

122 Galiausiai, ketvirta, taip pat reikia atmesti prieštaravimą, susijusį su Komisijos rūpestingumo ir gero administravimo pareigos išnykimo grėsme, nes šis prieštaravimas grindžiamas klaidinga prielaida, kad Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, jog Komisija gali iš karto atsisakyti naudoti tam tikrą informaciją, neprivalėdama jos tikslintis.

***Dėl septintojo pagrindo***

*Šalių argumentai*

123 Septintajame pagrinde, kuriame kritikuojami skundžiamo sprendimo 116, 117, 122, 124 ir 125 punktai, apeliantės tvirtina, kad Bendrasis Teismas neįvykdė pareigos motyvuoti, nes tik iš dalies atsakė į argumentą, kurį jos pateikė grįsdamos pirmojoje instancijoje pateikto trečiojo pagrindo pirmą dalį, susijusį su tuo, kad Komisija du kartus įtraukė tam tikras PAB išlaidas, t. y. vežimo išlaidas, kurių patyrė *Erdemir* ir dėl kurių sąskaita faktūra buvo išrašyta tiesiogiai *Isdemir*. Vis dėlto Bendrasis Teismas dvigubo įskaičiavimo klausimą nagrinėjo tik atsižvelgdamas į „grupės paslaugas“, bet ne į „transporto išlaidas“.

124 Komisija mano, kad septintasis pagrindas yra nepagrįstas.

*Teisingumo Teismo vertinimas*

125 Pagal suformuotą jurisprudenciją sprendimo motyvuose turi būti aiškiai ir nedviprasmiškai išdėstyti Bendrojo Teismo argumentai, kad suinteresuotieji asmenys galėtų suprasti priimtą sprendimą pagrindžiančias priežastis, o Teisingumo Teismas – vykdyti teisminę kontrolę (2022 m. sausio 13 d. Sprendimo *Vokietija – Paryžiaus miestas ir kt. / Komisija*, C-177/19 P–C-179/19 P, EU:C:2022:10, 37 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija ir 2024 m. lapkričio 14 d. Sprendimo *LE / Komisija*, C-781/22 P, EU:C:2024:960, 73 punktas). Vis dėlto pareiga motyvuoti neįpareigoja Bendrojo Teismo pateikti paaiškinimo, kuriame išsamiai ir vienas po kito būtų išnagrinėti visi ginčo šalių pateikti argumentai, todėl Bendrojo Teismo motyvavimas gali būti numanomas, jeigu leidžia suinteresuotiesiems asmenims suprasti priežastis, dėl kurių Bendrasis Teismas atmetė jų argumentus, o Teisingumo Teismui – turėti pakankamai informacijos, kad galėtų vykdyti kontrolę (2022 m. gegužės 5 d. Sprendimo *Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals / Komisija*, C-718/20 P, EU:C:2022:362, 92 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija, taip pat 2025 m. sausio 30 d. Sprendimo *Frajese / Komisija*, C-586/23 P, EU:C:2025:45, 35 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

126 Reikia konstatuoti, kad skundžiamo sprendimo 96–125 punktuose Bendrasis Teismas atsakė į argumentą dėl *Erdemir* patirtų vežimo išlaidų, susijusių su *Isdemir* vidaus pardavimais, galimo dvigubo įskaičiavimo ir pakankamai motyvavo apeliančių trečiojo pagrindo pirmos dalies atmetimą.

127 Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 96 ir 97 punktuose Bendrasis Teismas pirmiausia nurodė apeliančių argumentų, pateiktų šiai pirmai daliai pagrįsti, apimtį ir pažymėjo, kad, apeliančių nuomone, *Isdemir* vykdant vidaus pardavimus, *Erdemir* iš naujo išrašydavo sąskaitas faktūras už juos nepriklausomiems klientams ir šių sąskaitų faktūrų vertė nesiskyrė nuo sąskaitų faktūrų, kurias jai išrašydavo *Isdemir*; vežimo paslaugų teikėjai išrašydavo sąskaitas faktūras *Erdemir*, o ši jas pakartotinai išrašydavo *Isdemir*. Apskaičiuodama dempingo skirtumą galutiniu etapu, kiek tai

susiję su *Isdemir*, Komisija klaidingai padidino šios bendrovės deklaruotas PAB išlaidas, susijusias su pardavimais vidaus rinkoje, iki sumos, kurią ši institucija laikė atitinkančia PAB išlaidas, apimančias *Erdemir* dalyvavimą *Isdemir* pardavimų vidaus rinkoje procese.

128 Šiomis aplinkybėmis reikia atsižvelgti į tai, kad Bendrajame Teisme pareikšto ieškinio 115 punkte apeliantės pažymėjo, jog iš pradžių sąskaitos faktūros už *Erdemir* patirtas vežimo išlaidas buvo išrašomos *Isdemir* ir kad į šias išlaidas buvo atsižvelgta apskaičiuojant *Isdemir* PAB išlaidas. Be to, to paties ieškinio 120 punkte apeliantės, remdamosi ginčijamo reglamento 74 konstatuojamąja dalimi, priminta to ieškinio 118 punkte, kurioje Komisija nurodė negalėjusi nustatyti, ar paslaugos, už kurias išrašytos sąskaitos faktūros, buvo susijusios su išlaidomis, patirtomis perparduodant vidaus rinkoje, nes visi į apskaitą įtraukti sandoriai ir (arba) išrašytos sąskaitos faktūros buvo pažymėtos tik kaip „grupės paslaugos“, pripažino, kad sąskaitose faktūrose ir apskaitos dokumentuose buvo nurodytos „grupės paslaugų sąnaudos“, ir teigė pateikusios išsamius paaiškinimus dėl sąnaudų pasiskirstymo apskaičiavimo, kad būtų nustatytos kiekvienos bendrovės patirtos sąnaudos.

129 Taigi būtent atsižvelgdamas į tuos apeliančių argumentus Bendrasis Teismas nusprendė, kad, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 96 ir 97 punktų, klausimą dėl vežimo išlaidų, susijusių su minėtais pardavimais vidaus rinkoje, galimo dvigubo įskaičiavimo reikia nagrinėti kaip *Isdemir* deklaruotų PAB išlaidų dalį, nes jos buvo įtrauktos į „grupės paslaugas“, už kurias *Erdemir* jai išrašė sąskaitas faktūras.

130 Šiuo klausimu Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 101 ir 102 punktuose visų pirma nurodė, kad būtent siekdama nustatyti pardavimų vidaus rinkoje pelningumą Komisija prireikus atsižvelgia į susijusių prekiautojų PAB išlaidas, ir priminė, kad šias išlaidas ir pelną atitinkančios sumos grindžiamos faktiniais duomenimis apie gamybą ir pardavimą.

131 Toliau skundžiamo sprendimo 104 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad nagrinėjamu atveju Komisija negalėjo nustatyti, ar paslaugos, už kurias buvo išrašytos sąskaitos faktūros, iš tikrųjų buvo susijusios su perpardavimo vidaus rinkoje sąnaudomis, nes visi į apskaitą įtraukti sandoriai arba išrašytos sąskaitos faktūros buvo pažymėti tik kaip „grupės paslaugos“. Be to, skundžiamo sprendimo 110 punkte jis pažymėjo, kad atlikdama nuotolinį sutikrinimą Komisija negalėjo nei nustatyti, nei patikrinti, ar paslaugos, už kurias *Erdemir* išrašė sąskaitas faktūras *Isdemir*, teisingai atspindėjo pastarosios dalyvavimą pardavimo vidaus rinkoje procese, be to, po nuotolinio sutikrinimo ir nepaisant sąskaitų faktūrų ar balanso išrašų pateikimo Komisijai vis dar buvo sunku patikrinti, ar *Erdemir* pardavimo funkcijos buvo tinkamai atspindėtos *Isdemir* deklaruotose PAB išlaidose.

132 Galiausiai skundžiamo sprendimo 112 punkte nusprendęs, jog iš atsakymų į klausimyną ir į prašymus pateikti papildomos informacijos Komisija neprivalėjo daryti išvados, kad sąskaitos faktūros už *Isdemir* pardavimus vidaus rinkoje buvo išrašytos tarpininkaujant *Erdemir*, to sprendimo 117 punkte jis padarė išvadą, jog Komisijai negalima priekaištauti dėl to, kad ji nusprendė negalinti nustatyti ir patikrinti, ar paslaugos, už kurias *Erdemir* išrašė sąskaitas faktūras *Isdemir*, teisingai atspindėjo tokį *Erdemir* dalyvavimą, todėl ši institucija galėjo pagrįstai pridėti PAB išlaidų sumą, skirtą atsižvelgti į *Erdemir* suteiktas pardavimo paslaugas.

133 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad atlikdamas nepriklausomą faktinių aplinkybių vertinimą Bendrasis Teismas nusprendė, jog apeliančių pateikta informacija neleido Komisijai nustatyti, kurios konkrečiai išlaidos sietinos su „grupės paslaugomis“, už kurias *Erdemir* išrašė sąskaitas faktūras,

nei patikrinti, ar tos paslaugos arba *Isdemir* patirtos ir deklaruotos PAB išlaidos, susijusios su pardavimais vidaus rinkoje, tinkamai atspindėjo *Erdemir* patirtas vežimo išlaidas, susijusias su pardavimais vidaus rinkoje, kuriuos ši bendrovė vykdė *Isdemir* kaip tarpininkė.

134 Taigi tokie motyvai leidžia apeliantėms suprasti priežastis, dėl kurių Bendrasis Teismas atmetė jų argumentus, o Teisingumo Teismui – turėti pakankamai informacijos, kad galėtų vykdyti kontrolę.

135 Darytina išvada, kad septintąjį pagrindą, grindžiamą skundžiamo sprendimo motyvavimo stoka, reikia atmesti kaip nepagrįstą.

136 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad reikia atmesti visą apeliacinį skundą.

**Dėl bylinėjimosi išlaidų**

137 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, bylinėjimosi išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas.

138 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal jo 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

139 Šiuo atveju, kadangi Komisija reikalavo priteisti iš apeliančių bylinėjimosi išlaidas, o šios pralaimėjo bylą, jos turi padengti ne tik savo, bet ir Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (dešimtoji kolegija) nusprendžia:

1. **Atmesti apeliacinį skundą.**

2. ***Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ***, ***İskenderun Demir ve Çelik AŞ*** **ir** ***Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ*** **padengia savo ir Europos Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.